

„כשאני חושבת. הראש נהיה חס. התמונה שבראש נהיית נוזלית וזורמת לתוך היד. ויוצאת החוצה... ומתפנה מקום לתמונה חדשהו“

„שיץ“ ועוד) לזוין. הציורים הם, ברובם הגדול, ציורים אירוטיים מוכי הקים, מן הסוג שרגילים להדביק לו תוויות כמו „נרעזים“. בראיון שלהן, עם אורי אבנרי, שנערך ערב פתיחת התערוכה שלה, גילתה נאוה כורש ספה, ואילו הפתירה יותר מטפחיים.

במוצאי-השבת האחרונה נפתחה בתל-אביב תערוכת-ציורים, שמשכה אליה תשומת-לב הן מסאת המוצגים, הן בשל המציגה. הציירת היא נאוה כורש, היספאית בת 25, ששמה הנוכחי הוא נאוה לזוין. היא אשתו של המחזאי חנוך (מלכת האמבטיה, „חסף“),

„ביכלל כל יחס“

הוא ארוטי!

אילו היה זר נכנס לתערוכה שלך, והיה שואל מי מבין הנוכחות היא הציירת, לא היה עונה על דעתו שזאת דווקא את. איכשהו, קשה לשייך את התמונות האלה אלייך.

זה באמת קשה מאד. קשה לענות. אני לא חושבת שזה רק בקשר אלי. כשאתה מדבר עם מישהו בטלפון, ואתה לא מכיר אותו, אתה מנסה לתאר לעצמך דמות שביכלל לא מתאימה.

כמו שסופר טוב לא חייב להיות איש טוב. למשל, עגנון אומרים עליו שהיה רשע, אבל הוא היה סופר מצויין.

כונתו, שכמעט כל התערוכה מורכבת מתמונות אירוטיות. האם זה ממלא תפקיד כלי כך מרכזי בחיך?

זה ממלא את התפקיד הכי מרכזי בחיי כל אחד. יש כאלה שלא נותנים לעצמם די-יוחשבון על זה. אני מתכוונת לתודעה ארוטית, לארוטיקה בראש. זאת לא אומרת שצריכים לזיין 24 שעות ביום.

אבל למה זה מעסיק אותך כליך, כשי את מציירת?

אני חשה את הכל באופן אירוטי. ביכלל, כל יחס הוא ארוטי!

מה זאת אומרת?

זה מדבר אלי. גם עצים מדברים אלי. מי שמצייר בקבוקים, זה לא מפני שהוא חושב שבקבוקים זה הר דבר הכי יפה. דרך הבקבוקים הוא מוסר מה שיש לו להגיד. הוא יכול למסור את זה דרך משהו אחר. אבל זאת הבחירה שלו.

בחירה מודעת?

תלוי. חלק מן הבחירה מודע, חלק לא.

את הולכת לצייר תמונה. את יודעת איזה? מה יהיה הנושא?

כן. אני יודעת בהחלט. מתי את מחליטה?

„אני רואה שיש להם פנים...“

נאוה כורש, בפתיחת התערוכה

אני עושה סקיצה על נייר, וזהו. סקיצה שלמה?

כן, מדוייקת. כמו אצל ילדים, יש לצייר ויש לצבוע. אז קודם אני מציירת, ואחרי-כך צובעת.

ובכן, את מחליטה לצייר תמונה אי-רוטית.

אני לא מחליטה. אני רואה. יש לי אותה בראש. אני רק מוציאה אותה דרך המכחול. כשאני חושבת. הר ראש נהיח חס. התמונה שבראש נהיית נוזלית, וזורמת לתוך היד ויוצאת החוצה.

ואז את מרגישה מה?

היא תפסה מקום, ונשאר מקום פנוי לעוד תמונה.

בראי נדבר על האירוטיקה שלך. למושג, אני שם לב שלכל הנשים בזוגות המזדווגים שלך יש ראשים ותווי-פנים, ושיער — ואילו לרוב הגברים יש ראש סכמטי בליכר. בני פנים, ובעיקר בני שערות.

יש להם פנים. אני רואה שיש להם פנים. רק שעי-רות אין להם.

מדוע, לדעתך?

בזמן שאני מציירת, החלקות תזאת נראית לי יפה. אני אהבת מאד מיבנה-גולגולת יפה.

האם זה לא תירוק? ההתרשמות שלי היא שבעוד שהנשים הן בני-אדם, והם בימי עט כולן דומות לך במיבנה-הגוף ובשערות — שיער בלונדי, רגלים ארוכות — הרי הגברים

